

denne Stationsbestyrers Side kunde bringes Hjælp til det forulykkede Tog. Jeg vilde anse det for heldigere, om man vilde overlade det til Konduite at gøre, hvad der kunde gøres.

Saa er der kun den Udtalelse tilbage om Betegnelsen af Jærnbanaeraadet, som brugtes af den første Generaldirektør for Statsbanedriften; den er ikke fremsat til mig personlig, men saa nær til mig, som det er muligt at bringe den gennem et Led. Jeg er nødt til at skildre Situationen, saaledes som Ytringen er falden der, hvor den er falden, for at den ærede Minister skal kunne forstaa, hvad Omfang den har. Jeg var til Stede paa Sekretariatschefens Kontor umiddelbart udenfor Generaldirektørens Dør. Sekretariatschefen var min Ven, og det var i de Dage, da Berlingske Tidende havde bragt Meddelelse om Jærnbanaeraadets Udnævnelse. Jeg grublede over, hvad Jærnbanaeraadet skulde bethyde, og udtalte de Anskuelser over for Sekretariatschefen, at det var en Institution, hvorved Ministeren vilde søge paa en vis Maade at kontrollere Generaldirektoratet. I det samme kom Generaldirektøren ind i Kontoret, men traf sig straks tilbage, og Sekretariatschefen gik ind til ham for at høre, hvad han vilde. Da han kom tilbage til Kontoret, sagde han til mig, at Generaldirektøren havde spurgt ham, hvem jeg var, det havde han saa sagt ham og tillige fortalt ham den Udlægning, jeg havde givet af, hvad Jærnbanaeraadet kunde være. Og saa bragte han mig ordret den Udtalelse, som jeg fremsatte i Gaar, med den Indledning, at Generaldirektøren sagde til ham: „Hils Deres ubekendte Ven og sig, at Jærnbanaeraadet er“ o. s. v. Jeg skænker den højtærede Minister den Mistænkeliggørelse, han mulig vil opstille overfor denne Person, som jeg ikke har nævnt ved Navn, men som jeg tydelig har sigtet til. Han er død ligesom den daværende Generaldirektør, men saa meget staar fast mellem den højtærede Indenrigsminister og mig, at den afdøde var en Gentleman, at han ikke var min eller den højtærede Ministers Meningsfælle, og at han var en fanatisk Tilhænger af det ny Jærnbane-system.

Formanden: Jeg kan ikke sige noget til, at det ærede Medlem har fundet det nødvendigt i Dag at gøre denne Slutningsudtalelse — det var vel en Slags Nødvendighed, efter hvad der passerede i Gaar; men det vilde nok have været bedre, om der ikke var passeret noget i Gaar, som kunde gøre denne Udtalelse nødvendig i Dag.

Indenrigsministeren (Ingerslev): Det ærede 1ste Medlem for 8de Kreds (Breinholt), fremsatte en Række Udtalelser, som jeg kun har Grund til at paastønne, og som der som Følge deraf ikke er særlig Anledning for mig til at dvæle ved, da de jo i alt væsentligt falde sammen med den Synsmaade, der har været Regeringens. Jeg skal kun tillade mig angaaende et enkelt Punkt at gøre en Bemærkning til det ærede Medlem og det er med Hensyn til Beregningen af den Pris, i hvilken Jærnbanerne staa Staten. Det ærede Medlem mente, at de 7 Millioner Overpris for de sjællandske Jærnbaner billigtvis maatte lægges til de 163 Millioner. Jeg skal i saa Henseende bemærke, at hvis man skulde behandle de sjællandske Jærnbaner, da de gik over til Staten — den Tid ligger lang Tid før mit Ansvar — efter det Synspunkt, at de skulde fremdeles indbringe Rente ikke blot af Prisen, men af Overprisen, har det ærede Medlem Ret; men det første, der efter Overtagelsen skete, var Redskøttelser, og der holdt man det Synspunkt frem: det er ikke Hovedsagen, hvad Banerne have kostet, det er ikke det, det kommer an paa; det, det kommer an paa, er at bringe dem til Almen nytte for Befolkningen, og nu skulle Sjællænderne til at køre med billige Takster, ligesom Sydterne have gjort før; Sjællænderne have tidligere været daarligt behandlede, have kørt for dyrt. Men man maa ikke paa den ene Side opstille det, at Rigsdagen, Offentligheden krævede Taksterne nedsatte, og paa den anden Side sige: vi have givet nogle Millioner mere, og de skulle forrentes alligevel. Thi der er ikke Billighed i den Regning. — Jeg maa med Hensyn til de 163, 160 eller 170 Millioner, hvad man nu vil, gøre opmærksom paa en anden Ting, og det er, at indenfor dette Beløb ligger ikke blot de Udgifter, som ere foranledigede ved Bygningen af Jærnbaner, ved Køb af de sjællandske Jærnbaner, men der ligger ogsaa hvert eneste Lokomotiv og hver eneste Stationsudvidelse, som er bevilget i Løbet af Aarene. Det bliver godstrevet Jærnbanerne, og dette Beløb skulle Jærnbanerne forrente. Jeg siger ikke noget mod det; man maa naturligvis regne det enten som Kapital eller som Årsudgift, men der er vel ingen, der vil sige, at det, at en Jærnbane faar et Par Lokomotiver eller Vogne flere, eller at en Station faar nogle nødvendige Spor flere, gør det lettere at bringe en højere Rente ud. Det kan være nødvendigt, at gøre den Slags Ting alene for Udviklingens Skyld. Naar man er kommen til en Forrentning af henimod 2 pCt. af de Beløb, der nu be-